

viera – nie hocijaká – identita – dôsledky

Druhým krokom k liturgii je „zhromaždenie sa“¹. Ako to ale v praxi urobiť? Najprv musíme UVERIŤ. O tom niet pochybností. Ježiš a následne Písmo ako aj Cirkev o tom hovoria úplne jasne. Dokonca členovia Cirkvi sa nazývajú termínom *christifideles*, veriaci, presne a doslovne: *Kristaveriaci*.

Tento pojem nás upriamuje k ďalšej veci: že nejde o *nejakú vieru* v zmysle, že „viera“ má akýsi zmysel a cenu sama v sebe a teda kto je „veriaci“ v niečo, tak už je veriaci a to je super. Nie, viera môže byť pokojne aj hlúpa a vražedná – kedysi o tom Pavol písal slovami „Božiu pravdu zamenili za lož, uctievali stvorenia a slúžili radšej im ako Stvoriteľovi, ktorý je zvelebený naveky“ (Rim 1,25 SSV) – a dodnes takýchto „veriacich“ hojne nájdeme medzi ateistami a pod. Viera má zmysel len vtedy, ak odráža a reflektuje realitu. Tak vedec môže (a po správnosti aj má) povedať: „Veríme, že svet funguje tak a tak, lebo nás k tomu oprávňujú výsledky našich výskumov, o ktorých veríme, že boli správne prevedené a dáta správne namerané a dôverujeme logike ich interpretácie“. Toto isté platí aj o kresťanstve, ktoré takisto hovorí: „Veríme, že veci sa majú tak a tak, pretože tomu napovedá logika, pozorované fakty, zažívaná skúsenosť a toto všetko podporuje a potvrdzuje našu interpretáciu a preto jej veríme.“ Takže na základe faktov a skúseností veríme Kristovi, ktorý tu stále je, prítomný, konajúci, pozývajúci a vstupujúci do spoločenstva s nami, ľuďmi. A čo presne nám to Ježiš odovzdáva, aby sme tomu uverili?

Ježiš neodovzdáva a neprináša nejaký „nový zákon“ s nejakými novými „pravidlami“, ktoré treba dodržiavať, aby nás Boh po smrti odmenil. Prináša *evanjelium*, „Boží vládny výnos“ o našom novom postavení a našej novej darovanej identite:

- „*Neboj sa, maličké stádo, lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo*“ (Lk 12,32 SSV);
- sme totiž adoptovaní do rodiny Boha a tak v najplnšom zmysle slova „*sme Božie deti ... Boží dedičia a Kristovi spoludedičia*“ (Rim 8,16-17 SSV).
- Preto „*otcom nevolajte nikoho na zemi, lebo len jeden je váš Otec, ten nebeský*“ (Mt 23,9 SSV) a „*vy všetci ste bratia*“ (Mt 23,8 SSV).
- Hodnota tohto daru, tohto vyvolenia, je tak veľká, „*že utrpenia tohoto času nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť*“ (Rim 8,18 SSV) a preto „*čo osoží človekovi, keby aj celý svet získal, a seba samého by stratil alebo poškodil*“ (Lk 9,25 SSV) stratou tohto daru? Sám Pavol svedčí, že s ľahkým srdcom kvôli nemu „*všetko stratil ... aby ... získal Krista*“ (Flp 3,8 SSV).
- Nik nás o tento Dar a Vyvolenie nemôže nijako obrať, veď nás nik a nič „*nemôže Otcovi vytrhnúť z ruky*“ (Jn 10,29 SSV) a dokonca aj keď by sme my sami boli „*neverní, on ostáva verný, lebo seba samého zaprieť nemôže*“ (2 Tim 2,13 SSV), „*lebo Božie dary a povolanie sú neodvolateľné*“ (Rim 11,29 SSV).

Veriaci, čiže kresťan, je človek, ktorý tejto zvesti, vekmi overenej a potvrdenej, uveril. Čiže prijal túto *novú identitu* Božieho syna (dcéry), Kristovho súrodenc², Otcovho syna (dcéry) a občana³

nebeskej Vlasti⁴.

A ak tomu uveríme? Tak potom úplne samozrejme začneme na ostatných kresťanov hľadať ako na svojich najbližších *pokrvných* a *súrodencov*, na Cirkev ako na svoju jedinú *rodinu*. A aj keď vo svetských rodinách často vládne nepriateľstvo a nejednota, vieme, že v tej našej Božej, v Cirkvi, vládne len jediné pravidlo, jediný Zákon, ten Kristov, ktorý nám odovzdal slovami: „*Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy vzájomne milovali, ako som ja miloval vás.*“⁵ *Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať*“ (Jn 13,34-35 SSV), pretože sám „*Boh je láska*“ (1 Jn 4,16 SSV), len láska, úplne láska a nič, než láska. Celým srdcom tak túžime naučiť sa žiť tento rodinný život *vzájomnej lásky*, v ktorej každý voči každému v prajnosti a čírej úprimnosti lásky hľadáme viac na záujmy druhého, než na naše vlastné⁶ a považujeme toho druhého za väčšieho⁶; v ktorej si s radosťou nesieme navzájom bremená⁷ a berieme to ako vyznačenie a privilégium; kde sme jeden za druhého hotoví a ochotní a pripravení kedykoľvek, kdekoľvek, v čomkoľvek, čiastočne či úplne dávať i život⁸.

Nie je možné Kristovi uveriť a pritom neprijať túto identitu, nestat sa synom (dcérou) Boha v Božej rodine dokonalej jednoty a lásky. A nie je možné túto identitu prijať a pritom neurobiť zmyslom svojho života práve túto jednotu dokonalej lásky, o ktorej píše Pavol: „*Odložte aj vy všetko: hnev, rozhorčenie, zlobu, rúhanie i mrzké reči zo svojich úst.*“⁹ *Neluhajte si navzájom vy, čo ste si vyzliekli starého človeka s jeho skutkami*¹⁰ *a obliekli ste si nového, toho, čo sa obnovuje, aby mal pravé poznanie podľa obrazu toho, ktorý ho stvoril.*¹¹ *Potom už niet Gréka ani Žida, obriezky ani neobriezky, barbara, Skýta, otroka, slobodného, ale všetko a vo všetkom je Kristus.*¹² *Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť.*¹³ *Znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému. Ako Pán odpustil vám, tak aj vy!*¹⁴ *Ale nad všetko toto majte lásku, ktorá je zväzkom dokonalosti!*¹⁵ *A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj. Preň ste aj povolani v jednom tele. A buďte vďační!*“ (Kol 3,8-15 SSV).

Ak o to neusilujeme, potom sa určite za opravdivých synov a dcéry Boha nepovažujeme, ani Boha nepovažujeme za svojho skutočného a jediného Otca, ani Cirkev za svoju skutočnú a jedinú rodinu, či Nebo za svoje jediné a skutočné vlastníctvo, ktoré nám patrí, za svoje jediné a skutočný domov, ktorý máme. Možno to vyznávame nejakú tak „akože“, „symbolicky“, ako niečo, čo sa „tak hovorí“ – ale srdcom sme stále pozemskí ľudia, žijúci pozemský život v pozemskej svetskej vlasti v starých vzťahoch, daných svetským pokrvným, sympatiami a všetkým tým, čo formuje vzťahy ľudí tohto sveta. A ak je tak, potom sme stále ešte Kristovi neuverili, nie sme žiadni *christifideles*, ale ostávame stále neveriaci – tak ako aj mnohí ľudia v Ježišovej dobe, ktorí v Boha ako takého verili, aj sa modlili, aj chodili na bohoslužby, ale neuverili Kristovmu Evanjeliu – a tak i naďalej ostávali *neveriaci*.

Váš Inky

¹ porov. úvaha 459

² „*Lebo ktorých predpoznal, tých aj predurčil, že sa stanú podobnými obrazu jeho Syna, aby on bol prvorođený medzi mnohými bratmi*“ (Rim 8,29 SSV)

³ „*Teda už nie ste cudzinci ani príselci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny*“ (Ef 2,19 SSV)

⁴ „*Veď naša vlasť je v nebi*“ (Flp 3,20 SSV)

⁵ „*Nech nik nehľadá vlastné záujmy, ale záujmy iného!*“ (1 Kor 10,24 SSV)

⁶ „*V pokore pokladajte jeden druhého za vyššieho*“ (Flp 2,3 SSV)

⁷ „*Neste si vzájomne bremená, a tak naplníte Kristov zákon*“ (Gal 6,2 SSV)

⁸ „*Sme povinni dávať život za bratov*“ (1 Jn 3,16 SSV)